

dette Afsnit lyder saaledes: „Kirkelig Indvielse af Ægteskab“. En Ting, der er indviet, kan godt være fuldt færdig, det kan en Bygning f. Eks. være. Men før den er indviet, synes den ikke ret at være skikket til sit Brug. Jeg mener nu, at naar vi gaa til en saadan Reform, skulde det staa klart for alle, at det, vi her forlange, er kun, hvad Samfundets Tarv kræver borgerlig set; naar det er foregaaet, saa er der ikke mere for Samfundet at forlange. At saa en hel Del Mennesker og forhaabentlig det store Flertal af Menneskene vil se saa alvorlig paa denne Handling, paa den ny Stilling, de ere indtraadte i, at de nok kunne ønske kirkelig Velsignelse fra det Samfund, de tilhøre, finder jeg ganske naturligt. Men jeg kunde rigtignok ønske, at det blev fremsat paa en lidt anden Maade end her, saa at det hed Velsignelse i Stedet for Indvielse, og at Paragraffernes Affattelse kom til at svare dertil. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelt-heder, men som Forslaget nu er affattet, er det ikke alene saaledes, at det synes, som om de, der ikke faa kirkelige Indstiftelse, kun halvt ere Medlemmer af Folkekirken. Det gælder kun Folkekirken, for de andre Samfund er det uden Betydning. Det mener jeg bør forandres. Jeg haaber, det kan gøres i et Udvalg saaledes, at det bliver fuldstændig frit for alle, om de ville have kirkelige Indvielse eller ej. Jeg vil saa haabe, at det fremtidig nok skal vise sig, at det store Flertal, naar de have indstiftet deres Ægteskab, vil søge at faa en religiøs Opbyggelse enten gennem Paamindelse eller Advarsel eller hvad det nu bliver. Og skulde det vise sig, at der bliver mange, som ikke ønske at faa det religiøse med ind i deres Ægteskab, efter at det er sluttet, vil jeg sige, at saa er det et sørgeligt Eksempel paa, at Kristendommen gaar mere og mere tilbage i Danmark. Men jeg tror og haaber det ikke. Derfor vil jeg slutte med at sige, lad os faa det rent borgerlige frem, saa at alle kunne forstaa, at det, der her er foregaaet, er en ren og skær borgerlig Handling, og lad os derpaa stille det saa frit som muligt for alle; thi derved kommer der den største Sandhed frem.

Jørgensen: Efter det Synspunkt, jeg har paa denne Sag, er jeg ikke i det heldige Tilfælde som de ærede foregaaende Talere at kunne hilse det med Begejstring. Jeg tror nemlig, at Opfattelsen af dette Spørgsmaal er saa forskellig i Byerne og paa Landet, at Indførelsen af det almin-

delige borgerlige Ægteskab vil paa Grund af den Form, hvorunder det her foreslaas, og dets hele Karakter muliggøre den Forestilling, særlig for Landboerne, at et Ægteskabs Indgaaelse er en mindre betydningfuld Handling, end det forud almindelig har været antaget. Jeg maa sige, at min Frygt for, at Forslaget vilde bidrage til noget saadant, er Grunden til, at jeg her ser med nogen Betænkelighed paa det. Nu kunde det ud fra dette Synspunkt antages, at det maatte staa nærmest for mig at være stemt for, at det skulde staa frit for Parterne at erholde enten borgerlig eller kirkelig Vielse. Men jeg er enig med den højtærede Minister i, at en lovformelig Sammenblanding her utvivlsomt vil blive til Skade for Kirken. Derfor kan jeg, tvungen af Forholdene, saaledes som de have udviklet sig i Byerne, gaa med til Forslaget, væsentlig i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Det glæder mig at se det fremgaa af den højtærede Ministers Motiver, at han sætter særlig Pris paa, at den kirkelige Indvielse saa vidt mulig søges efter den borgerlige. Jeg tror, at det er det Ønske, der deles af det store Flertal her i denne Sal, og jeg maa sige, at hvis jeg turde tro, at dette Ønske vilde gaa i Opfyldelse, vilde mine Betænkeligheder derved forsvinde. Men i alt Fald mener jeg, at vi maa gøre det saa godt vi kunne for at lette den kirkelige Indvielse baade med Hensyn til den Ulejlighed, der er derved, og særlig med Hensyn til de Omkostninger, den vil medføre. Det var særlig i den Retning, at jeg vilde gøre nogle Bemærkninger til Lovforslagets Enkelt-heder.

Jeg vilde der først rette et Spørgsmaal, der angaar den højtærede Justitsminister. I § 1,3 b staar der i Slutningen: „Øvrigheden kan omstøde rette vedkommendes Nægtelse.“ Jeg antager, at den højtærede Minister har ment, at Øvrigheden kunde omstøde Nægtelsen i saadanne Tilfælde, hvor der efter den almindelige Opfattelse ikke er nogen Grund for rette vedkommende til at modsætte sig det. Jeg ved ikke, om det er den højtærede Ministers Mening, men det vilde i alt Fald glæde mig, om det nærmere kunde blive betegnet, hvilke Tilfælde det er, man tænker paa.

I det Afsnit, der omhandler Ægteskabets Indgaaelse, foreslaas der i § 3, at Ægteskabsforstanderen skal vælges af Amdsraadet — jeg taler her om Landet — og indstilles af Underøvrigheden. Jeg tror,